

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2003-05-15

Närvarande: f.d. regeringsrådet Karl-Ingvar Rundqvist, regeringsrådet Marianne Eliason, justitierådet Severin Blomstrand.

Enligt en lagrådsremiss den 16 april 2003 (Socialdepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om behandling av personuppgifter inom socialförsäkringens administration.

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Tomas Forenius.

Förslaget föranleder följande yttrande av Lagrådet:

3 §

I paragrafen lämnas en upplysning om att i fråga om behandling av personuppgifter inom ramen för den officiella statistiken särskilda bestämmelser finns i bl.a. lagen (2001:99) om den officiella statistiken. I andra meningen sägs att bestämmelsen i 1 § tredje stycket i den nu nämnda lagen inte gäller i fråga om framställning av statistik inom socialförsäkringens administration. I det stycket anges att bestämmelserna om behandling av personuppgifter och om gallring skall gälla även vid framställning av annan statistik än officiell statistik hos en statistikansvarig myndighet. Riksförsäkringsverket är statistikansvarig myndighet för viss statistik på socialförsäkringsområdet, se bilagan till förordningen (2001:100) om den officiella statistiken.

I lagrådsremissen framförs (avsnitt 6.3) som skäl för förslaget i den aktuella paragrafens andra mening att framställning av annan statistik än officiell statistik uteslutande bör regleras i den föreslagna lagen. Härigenom uppnås enligt regeringen betydligt bättre förutsättningar för precision och tydlighet i regleringen av sådan statistikframställning.

Ett förslag med den nu angivna innebörden fanns redan i den remitterade departementspromemorian. Riksförsäkringsverket påpekade under remissbehandlingen att bestämmelsen borde föranleda en ändring i lagen om den officiella statistiken. Regeringen konstaterar i remissen att en sådan ändring förutsätter en bredare översyn än vad som är möjlig i förevarande lagstiftningsärende.

Enligt Lagrådets uppfattning bör ett undantag från en bestämmelse i en lag föranlett av att specialbestämmelser finns i en annan lag tas in i den lag från vilken undantag görs. Att detta kräver en bredare översyn är inte skäl att nu frångå denna ordning. Frågan om förhållandet mellan lagen om den officiella statistiken och de olika lagarna om behandling av integritetskänsliga personuppgifter torde vara av betydelse även i andra fall än det nu aktuella. Det är angeläget att det finns klara regler om vad som avses gälla på området. Lagrådet förordar att frågan övervägs ytterligare under ärendets fortsatta beredning.

6 och 7 §§

I dessa paragrafer anges ändamål för vilka behandling av personuppgifter får ske. De primära ändamålen specificeras i 6 § genom uppräkningspunkter i sex punkter och de sekundära i 7 § genom uppräkningspunkter i tre punkter i första stycket och i fyra punkter i andra stycket. Upp-

byggnaden och utformningen av bestämmelserna ger intryck av att ändamålen är uttömmande angivna. Av den allmänna motiveringen (avsnitt 6.5) framgår emellertid att så inte avses vara fallet. Där framhålls i stället att en detaljerad ändamålsbeskrivning som omfattar alla typer av behandlingar av personuppgifter med nödvändighet skulle bli mycket svåröverskådlig och att socialförsäkringen i sig är en dynamisk verksamhet som ständigt förändras vad avser de olika förmånernas utformning. För socialförsäkringens administration bedöms det därför inte vara någon lämplig lösning att i en registerlag ange en uttömmande uppräkningslista av ändamålen. Den uppräkningslista som görs enligt förslaget avses att i förening med regleringen i 9 § första stycket d) och andra stycket personuppgiftslagen (1998:204) tjäna som en ram för vad som är tillåtna behandlingar av personuppgifter.

Lagrådet kan inte finna att de föreslagna bestämmelserna sedda för sig eller lästa tillsammans med den allmänna regeln i 4 § om förhållandet till personuppgiftslagen ger klart uttryck för det synsätt som redovisas i motiven. Att bestämmelserna har getts en tillåtande innebörd genom valet av ordet "får" och att lydelsen avviker från motsvarande reglering i andra registerlagar så till vida, att ordet "bara" inte infogats före orden "om det är nödvändigt" kan knappast anses som tillräckliga markeringar av den avsedda betydelsen.

Att föreslå en färdig lösning på hur utformningen skall ändras förutsätter att olika tänkbara ändamål som inte täcks in av den befintliga uppräkningslistan kan överblickas. Lagrådet anser sig inte ha den överblick som fordras och avstår därför från att försöka bidra med förslag till ändringar i detta hänseende. Allmänt kan sägas att det även såvitt avser det nu aktuella området är önskvärt att samtliga ändamål för vilka behandling skall vara tillåten framgår av lagen. Detta skulle också medföra viss förenkling av de onekligen komplicerade reglerna om i vilka fall behandling skall få ske.

6 §

Till de primära ändamål för vilka personuppgifter får behandlas hör enligt första stycket 2 tillgodosende av det behov av underlag som krävs för att rättigheter eller skyldigheter i fråga om socialförsäkringsförmåner skall kunna bedömas eller fastställas och enligt första stycket 3 uppgiften att informera om socialförsäkringsförmåner. I dessa båda punkter nämns således egentliga socialförsäkringsförmåner men inte andra förmåner och ersättningar som enligt huvudbestämmelsen om lagens tillämpningsområde (1 § första stycket) också omfattas. Eftersom avsikten inte kan vara att här göra åtskillnad mellan olika slag av verksamheter avseende förmåner och ersättningar som omfattas av lagen bör de nämnda punkterna kompletteras, vilket förslagsvis kan ske genom att ordet "socialförsäkringsförmåner" byts ut mot "förmåner och ersättningar som nämns i 1 §".

I första stycket 4 upptas ändamålet att handlägga ärenden. Detta kan uppfattas avse ärendehandläggning i viss avgränsad betydelse, nämligen sådan som avser bestämmande av förmåner och ersättningar som sägs i 1 §, i all synnerhet som tillsynsärenden nämns särskilt på andra ställen i lagen (8, 9 och 13 §§). I författningskommentaren framhålls emellertid att avsikten är att inbegripa inte endast ärenden om fastställande av förmåner utan även exempelvis tillsynsärenden. Enligt Lagrådets mening bör förtydligande ske i punkt 4 eller ändring göras på de ställen där tillsynsärenden omnämns så att ordet ärende används med en enhetlig innebörd i lagen.

7 §

Enligt paragrafens andra stycke får socialförsäkringens administration behandla personuppgifter för att tillhandahålla information utan-

för den egna myndigheten på grund av bl.a. sådan skyldighet att lämna ut uppgifter som följer av särskilda bestämmelser i lag eller annan författning (punkt 1).

I remissen anförs (avsnitt 6.7.2) att bestämmelsen avser sådana författningar som innebär att riksdagen eller regeringen specifikt tagit ställning till att vissa uppgifter skall lämnas ut från en myndighet till en annan. Kravet på ett specifikt ställningstagande uttrycks genom att det skall vara fråga om "särskilda" bestämmelser. Härigenom klargörs enligt regeringen att bestämmelsen i punkten inte avser utlämnande med stöd av tryckfrihetsförordningen eller mer allmänt hållna föreskrifter om samarbete mellan myndigheterna eller om att uppgifter skall lämnas mellan myndigheterna, exempelvis 15 kap. 5 § sekretesslagen (1980:100). De författningar som avses omfattas av punkten är sådana s.k. sekretessbrytande regler som avses i 14 kap. 1 § sekretesslagen.

Lagrådet är inte berett att ansluta sig till att det valda uttrycket kan ges denna innebörd. Tryckfrihetsförordningen talar om "varje medborgares rätt" att ta del av allmänna handlingar. Detta skulle möjligen inte uppfattas som en sådan "särskild" bestämmelse som avses. Motivuttalandet framstår ändå som missvisande i den meningen att det skulle kunna uppfattas som att något utlämnande enligt tryckfrihetsförordningen av uppgifter inom socialförsäkringens administration inte skall få ske. Detta kan inte vara avsikten. Uttalandet ger därutöver – bl.a. genom hänvisningen till 14 kap. 1 § sekretesslagen – intryck av att bestämmelsen endast skulle ta sikte på utlämnande till andra myndigheter. Detta kan dock inte utläsas av lagtexten. Om bestämmelsen avses reglera endast utlämnande till andra myndigheter är tryckfrihetsförordningens bestämmelser över huvud taget inte aktuella, eftersom den endast handlar om enskildas rätt att ta del

av allmänna handlingar. Om avsikten är den nu beskrivna, bör lagtexten förtydligas i denna del.

Bestämmelsen i 15 kap. 5 § sekretesslagen säger att en myndighet på begäran skall lämna annan myndighet uppgifter. Lagrådet är benäget att anse att en bestämmelse formulerad på det sättet faller in under den nu aktuella paragrafens begrepp "skyldighet att lämna ut uppgifter som följer av särskilda bestämmelser". Om avsikten är att utlämnande enligt 15 kap. 5 § inte skall få förekomma av uppgifter inom socialförsäkringens administration är Lagrådet av uppfattningen att detta bör regleras uttryckligen.

Det sägs vidare i paragrafen att skyldigheten skall följa av särskilda bestämmelser i lag eller annan författning. Begreppet "författning" inkluderar även föreskrifter på myndighetsnivå. Frågan är om avsikten är att sådan skyldighet skall kunna föreskrivas även av myndigheter under regeringen (jfr vad Lagrådet anför under 12 §). För att myndigheter skall få besluta föreskrifter krävs alltid bemyndiganden men dessa är ibland så vida att det inte kan uteslutas att en myndighet inom ramen för ett givet bemyndigande skulle kunna besluta föreskrifter av nu aktuellt slag. Lagrådet förordar att denna fråga övervägs ytterligare under det fortsatta beredningsarbetet.

8 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om i vilken utsträckning sådana känsliga personuppgifter som avses i 13 § personuppgiftslagen får behandlas. I första stycket föreskrivs att sådana uppgifter får behandlas, om uppgifterna har lämnats till en myndighet inom socialförsäkringens administration i ett ärende eller är nödvändiga för handläggningen av ett ärende. Bestämmelserna i andra stycket begränsar möjligheterna att behandla känsliga personuppgifter för andra ända-

mål som anges i 6 §. Dock görs i andra styckets andra mening undantag för tillsynsärenden; i sådana ärenden får känsliga personuppgifter behandlas, om uppgifterna har lämnats till en myndighet inom socialförsäkringens administration i ett ärende eller är nödvändiga för handläggningen av ett ärende.

Så som andra stycket är utformat har det blivit svårläst. Undantaget i andra meningen avser sådana uppgifter som avhandlas i paragrafens första stycke. Lagrådet förordar att undantaget får utgå och ersättas av en ny andra mening i första stycket med förslagsvis följande lydelse:

”Sådana uppgifter får behandlas även i ärenden som avser tillsyn.”

Styckets tredje mening kan i så fall avslutas med orden ”... för dessa ändamål”.

9 §

I paragrafen finns bestämmelser om behandling av sådana uppgifter om lagöverträdelse m.m. som avses i 21 § personuppgiftslagen. Paragrafen är utformad på samma sätt som 8 §. Vad Lagrådet har anfört i anslutning till 8 § aktualiseras också beträffande 9 §. Lagrådet förordar således att andra styckets andra mening får utgå och ersättas av en ny andra mening i första stycket med förslagsvis följande lydelse:

”Sådana uppgifter får behandlas även i ärenden som avser tillsyn.”

I paragrafen förekommer ordet ”socialförsäkringsdatabasen” utan någon närmare förklaring. En sådan lämnas först i 11 §. I anslutning

till den paragrafen återkommer Lagrådet till frågan hur socialförsäkringsdatabasen lämpligen bör presenteras i lagen.

11 §

I paragrafens första stycke anges vad som utgör socialförsäkringsdatabasen. En databas med denna beteckning har emellertid i lagförslaget omnämnts redan i 9 och 10 §§ utan att ha definierats. Enligt Lagrådets uppfattning bör definitionen flyttas från förevarande paragraf och placeras in på lämpligt ställe tidigare i lagen. En lämplig plats skulle kunna vara i en särskild paragraf sist i lagens inledande avsnitt, vilket därvid fick rubriceras "Lagens tillämpningsområde m.m.". Lagrådet förordar vidare att rubriken närmast före 11 § ges lydelsen "Behandling av personuppgifter i socialförsäkringsdatabasen".

I den föreslagna definitionen nämns förutom uppgifter, som med hjälp av automatisk behandling används gemensamt i verksamhet som avses i 1 §, även "handlingar" som används på samma sätt. Att såväl uppgifter som handlingar nämns förklaras i den allmänna motiveringen (avsnitt 6.9.1) främst med att det språkligt sett inte är naturligt eller tillfredsställande att använda sig enbart av begreppet uppgift när man vill täcka in även handlingar som kommit in eller upprättats i ett ärende, särskilt som sådana handlingar kan innehålla ett stort antal komplexa sammanställningar av uppgifter och vissa av handlingarna kommer att vara lagrade i ett fixerat skick så att de ursprungliga uppgifterna däri inte kan elimineras eller förvanskas.

Lagrådet konstaterar att den föreslagna parallella användningen av uppgifter och handlingar inte förekommer i de motsvarande definitioner på databaser som finns i registerlagar för andra verksamheter, såsom för skatteförvaltningen, kronofogdemyndigheterna, Tullverket

och den arbetsmarknadspolitiska verksamheten. Den terminologi som används i dessa lagar svarar bättre mot den i bl.a. personuppgiftslagen och sekretesslagen och bör användas även här.

I det föreslagna andra stycket nämns personer om vilka uppgifter på annat sätt behövs för handläggning av ett ärende. Av samma skäl som anförts vid 6 § första stycket 4 kan det behövas en precisering av vilka ärendeslag som åsyftas med bestämmelsen. Lagrådet hänvisar till vad som anförts vid nämnda lagrum.

12 §

Regleringen i första stycket avses enligt författningskommentaren klargöra att personuppgifter som hör till de uppräknade kategorierna – dvs. utöver identifierings- och adressuppgifter en lång rad uppgifter som specificeras i 37 punkter – får behandlas i socialförsäkringsdatabasen, om det sker för ändamål som anges i 6 och 7 §§ (primära och sekundära ändamål). Det framhålls dock att avsikten inte är att endast de uppräknade typerna av uppgifter skall få behandlas; uppräknningen är således inte uttömmande.

På sätt som Lagrådet angett vid 6 och 7 §§ är det svårt att av en reglering med föreslagen utformning sluta sig till att uppräknningen – här dessutom av osedvanlig omfattning och detaljeringsgrad – inte skall vara uttömmande. Detta behöver klargöras genom ändrad utformning av bestämmelsen. Vad Lagrådet sagt vid 6 och 7 §§ om svårigheten för Lagrådet att lägga fram konkret förslag i frågan gäller även här. I anslutning till att behovet av omformulering påtalas bör dock framhållas att det från rättssystematisk utgångspunkt är inkonsekvent och främmande att i en författning som kan sägas vara ramlagsbetonad foga in en så starkt detaljpräglad reglering (bl.a. inne-

fattande hänvisningar till olika förordningsbestämmelser) som den nu berörda.

Enligt andra stycket första meningen skall ytterligare behandling av känsliga uppgifter vara tillåten om det anges i lag eller annan författning. I författningskommentaren anges att med författning avses lag eller förordning. Som Lagrådet påpekat i anslutning till 7 § ryms inom begreppet författning även myndighetsföreskrifter. Om avsikten är att endast riksdagen och regeringen skall kunna medge ytterligare behandling av känsliga uppgifter bör ordet "författning" bytas ut mot "förordning".

Enligt andra stycket andra meningen meddelar regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer föreskrifter om ytterligare begränsningar för vilka uppgifter som får behandlas i socialförsäkringsdatabasen samt närmare föreskrifter om vilka uppgifter som får behandlas.

Det har vid föredragningen upplysts att den första delen av meningen innebär ett reellt bemyndigande att ytterligare begränsa behandlingen av uppgifter i databasen medan den andra delen är en upplysning om att verkställighetsföreskrifter kan komma att meddelas såvitt avser behandling av uppgifter generellt.

De frågor som regleras i den nu aktuella lagen är i och för sig av den karaktären att de i sin helhet kan beslutas av regeringen. Några bemyndiganden för regeringen att besluta föreskrifter av nu aktuellt slag behövs således i och för sig inte. I den mån riksdagen har beslutat föreskrifter (jfr 8 kap. 14 § regeringsformen) hindrar det dock regeringen från att besluta mot lagen stridande föreskrifter (se 8 kap. 17 § regeringsformen). Om regeringen skall kunna föreskriva begränsningar i en av riksdagen beslutad lag, krävs således ett med-

givande i lagen. Det finns därför inte av formella skäl anledning till erinran mot första ledet av bestämmelsen.

Såvitt gäller upplysningar i lag om att verkställighetsföreskrifter kommer att meddelas har Lagrådet i ett annat ärende (se prop. 2002/03:110 s. 594 f.) förordat en restriktiv användning av sådana upplysningar. De skäl som anfördes i det ärendet gör sig gällande även här. Till detta kommer att regleringen i detta fall också blir svårbegriplig eftersom både medgivandet att meddela föreskrifter och upplysningen handlar om vilka uppgifter som får behandlas. Lagrådet förordar att andra delen av meningen utgår.

13 §

I paragrafen finns bestämmelser om i vilken utsträckning handlingar som har kommit in i ett ärende eller har upprättats i ett ärende och som innehåller känsliga personuppgifter eller uppgifter om lagöverträdelser m.m. får behandlas i socialförsäkringsdatabasen. Så som paragrafen har utformats har den kommit att innehålla regler om vilka uppgifter handlingar i ett ärende får innehålla. Sådana regler hör inte hemma i förevarande lag. Lagrådet förordar att paragrafen utformas så att den inte reglerar annat än frågan om behandling av uppgifter i handlingar i ett ärende (jfr vad Lagrådet anfört i anslutning till 11 §). Paragrafen kan då få förslagsvis följande lydelse:

”Uppgifter i en handling som kommit in i ett ärende får behandlas i socialförsäkringsdatabasen även om de utgör känsliga personuppgifter eller uppgifter om lagöverträdelser m.m. som avses i 21 § personuppgiftslagen (1998:204). Sådana uppgifter i en handling som upprättats i ett ärende får behandlas i socialförsäkringsdatabasen, om uppgifterna är nödvändiga för ärendets handläggning. Det gäller även om ärendet avser tillsyn.”

För Lagrådet framstår det som oklart huruvida den sista meningen i paragrafen syftar på såväl uppgifter i inkomna handlingar som uppgifter i upprättade handlingar eller på enbart det sistnämnda slaget av uppgifter. Detta bör klargöras.

15 §

Även i denna bestämmelse talas om "lag eller annan författning". Lagrådet hänvisar till vad som har anförts därom under 7 §.

19 §

Vad Lagrådet anført under 11 § om den parallella användningen av uppgifter och handlingar gäller även här. Orden "eller handlingar" bör således utgå.

26 §

I paragrafen behandlas frågan om gallring. Avsikten är att bestämmelsen skall ta över arkivlagens bestämmelser om bevarande och gallring (se författningskommentaren). Det anføres i remissen att det med hänsyn till integritetsintresset är nödvändigt att ha en regel om gallring i den lagstiftning som avser den automatiserade behandlingen av personuppgifter inom socialförsäkringens administration (avsnitt 6.16).

Paragrafen har dock enligt Lagrådets uppfattning såväl till form som innehåll fått en mindre tillfredsställande utformning.

Till skillnad från bestämmelserna i den nuvarande lagen om socialförsäkringsregister och andra registerlagar som ansetts skola inne-

hålla gallringsregler anges inte någon viss tid efter vilken uppgifterna skall gallras. Regeringen utvecklar i remissen skälen till att den inte anser en ordning med en fast tidsgräns möjlig och föreslår istället en regel av innebörd att en uppgift eller handling som behandlas automatiserat skall gallras när den inte längre är nödvändig med hänsyn till de primära ändamålen.

En bestämmelse som i sak endast slår fast att uppgifter skall gallras när de inte längre är nödvändiga för sitt ändamål framstår som föga upplysande om vad som avses gälla på området och tillför knappast något utöver regleringen i 9 § personuppgiftslagen. I remissen sägs också att en sådan regel måste kompletteras med en bestämmelse som erinrar om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar verkställighetsföreskrifter om gallring och en sådan erinran har tagits in i första stycket.

De skäl som Lagrådet anfört mot bestämmelser som endast är en erinran (se ovan under 12 §) gör sig gällande även här. Till detta kommer att bestämmelsen i detta fall lätt kan uppfattas som ett bemyndigande av innebörd att bestämmelser skall kunna meddelas om att gallring skall vara tillåten även av andra skäl än att uppgifterna inte längre är nödvändiga med hänsyn till de ändamål som föranlett dem, således ett reellt bemyndigande. Jämförd med bemyndigandet i andra stycket (se nedan) framstår då regleringen som närmast motstridig och i vart fall svårbegriplig.

Införandet av gallringsregler i den nu aktuella lagen innebär som redovisats ovan att arkivlagens gallrings- och bevarandebestämmelser inte blir tillämpliga. I remissen uttalas i denna del att en gallringsbestämmelse genom undantagsbestämmelser bör ge utrymme för ett bevarande av personuppgifter med hänsyn till rätten att ta del av all-

männa handlingar och för historiska, statistiska eller vetenskapliga ändamål. Det har därför i andra stycket införts en bestämmelse om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer skall få föreskriva att handlingar eller uppgifter skall bevaras. Till skillnad från vad som gäller enligt arkivlagen innehåller dock bemyndigandet inte några preciseringar av för vilka skäl uppgifter skall bevaras (jfr t.ex. 19 § socialförsäkringsregisterlagen och 16 § lagen /2002:546/ om behandling av personuppgifter i den arbetsmarknadspolitiska verksamheten).

Lagrådet ställer sig mot bakgrund av vad som nu redovisats tvivlande till om de i och för sig något motstridiga syftena med den föreslagna regleringen blir bättre tillgodosedda med den föreslagna regleringen än om inga särskilda gallringsregler införs. Den tänkta huvudregeln om att gallring skall ske är så vag att det kan ifrågasättas om den tillför det integritetsintresse som åberopas som skäl för den något utöver vad som följer av personuppgiftslagen. Det blir regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer som kommer att ge bestämmelsen innehåll. Även de bevarandeintressen som återspeglas i arkivlagens regler avses bli tillgodosedda men de av riksdagen fastlagda principerna för detta sätts ur spel och ersätts av ett "blankt" bemyndigande. Lagrådet anser mot denna bakgrund att en lämpligare lösning vore att inte ha några särskilda gallringsbestämmelser utan låta arkivlagens och personuppgiftslagens regler gälla (jfr t.ex. lagen /1998:543/ om hälsodataregister). Om den nu föreslagna lösningen inte godtas förordar Lagrådet i vart fall att andra meningarna i första stycket utgår, alternativt utformas som ett medgivande att meddela ytterligare föreskrifter om gallring, och att bemyndigandet i andra stycket preciseras så att det framgår för vilka ändamål uppgifter skall få bevaras. Frågan bör övervägas ytterligare i den fortsatta beredningen.

Vad gäller uttrycket "personuppgifter eller handlingar" hänvisas till vad Lagrådet anfört i anslutning till 11 §.

27 §

Paragrafen innehåller ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om avgifter.

I remissen anförs (avsnitt 6.17) att bestämmelser om att avgifter för merarbete och kostnader för att lämna ut uppgifter genom automatiserad behandling i och för sig kan beslutas av regeringen i förordning men att den här avsedda möjligheten ändå bör slås fast i lag. Vilka överväganden detta ställningstagande grundas på framgår dock inte av remissen (jfr Lagrådets yttrande i prop. 2000/01:33 s. 351).

Också Lagrådet är för sin del närmast av uppfattningen att det är fråga om en avgift som kan beslutas av regeringen utan lagstöd (jfr 4 § 9 avgiftsförordningen /1992:191/). Om det är fråga om en sådan avgift ser Lagrådet ingen anledning att den skall slås fast i lag. Det påpekas vidare i remissen att rätten att ta ut avgifter självklart inte får inskränka den enskildes rätt att enligt offentlighetsprincipen ta del av allmänna handlingar. Om det anses att en avgiftsbestämmelse skall finnas i lag bör det framgå av lagen att bestämmelsen inte innebär någon sådan begränsning (jfr 2 kap. 14 § lagen /2001:181/ om behandling av uppgifter i skatteförvaltningens beskattningsverksamhet).

